

Părinților noștri - între esențial și etern

Camelia Oprea

(poem în proză)

Printr-un joc ciudat al luminii, soarele cucerește cerul,
simbolizând avântul implacabil al vieții
care rezultă după marile purificări ale flăcărilor din interiorul lui.
Dar adevărata purificare există în arderile de clipe
ale părinților noștri care mor puțin câte puțin
în flăcările din interiorul lor. Unii mor atât de tulburați în ei,
obsedați de ideea că n-au făcut suficient pentru copii,
murind într-o inconștientă dulce.
Au învățat că dintr-o mare suferință se ridică
iubirea fără margini pentru vlăstarele lor,
dragoste care îi devorează până la moarte.
Le-a fost dat să se nască pentru a răsări din ei altă viață,
deși sufletele lor sunt adevăratele flăcări ale unui soare invizibil.
Când îi apasă pământul, copiii descoperă neliniștea metafizică
și un timp se lasă dominați
de aceeași adâncire între esențial și etern.

Iată-mă la căpătâiul unei lumânări ca o singurătate cosmică,
fără a vedea adevărata intensitate a flăcării care uneori
îmi dă senzația părăsirii acestei lumi,
și asta că nu te poți vedea a fi puternic printre lacrimi;
vezi doar a fi nimic fără părinți - o deznădejde absolută
care vine din nevăzut ca un vârtej de foc să-ți ardă lacrimile.

Părinților le este dat să rămână în miezul triumfului
chiar dacă nu se mai pot ridica din pământuri:
în fața suferinței sunt numai ființă până la neființă.
În realitate, ei sunt entuziasmul soarelui
care se ridică și tot de atâtea ori coboară printr-un joc ciudat
al luminii pentru a favoriza altă viață.

Și tata și mama, oare nu ard ei în mine
când sunt nimicită de umbre și lumini străine?
I-am descoperit ca pe o integrare în viața mea;
experiența sacrificiului este o succesiune a momentelor lor
care se transformă într-o pură trăire condiționată de binele meu.

Aș vrea să rămân în tinerețea părinților
fiindcă aș fugi din mizeria asta în umanitate
și m-aș opri în luciditatea lor infantilă pentru a regăsi
acuratețea acestei lumi galopante spre apocalips.

Uneori îl simt pe tata cum a învins întunericul
și urcă într-o exaltare de agonie și încântare
dincolo de orice rezistență cosmică,
spunându-mi într-un limbaj stelar că golul întunecos
de dinaintea lui este cel din urmă pământ al sufletului